

UZMITE, OVO JE TIJELO MOJE

Tijelovo, B

Kad te prijatelji zovu na večeru, to je uvijek lijepo. Večera na koju apostoli pozivaju Isusa u današnjem evanđelju, posebna je večera. Ona koja se slavi o blagdanu Pashe. A Isusa je taj poziv pogodio u živu ranu. Naime, „Pasha“ u Židova znači i blagdan i pashalno janje. Dok učenici bezazleno pitaju Isusa: „Gdje hoćeš blagovati pashu, da odemo i pripravimo?“, nisu znali da će pashalno janje te godine biti posve drugačije. Bit će žrtvovano pravo Pashalno janje - Krist. Janje koje su Izraelci žrtvovali i blagovali svake godine o blagdanu Pashe bilo je tek slika pravoga Janjeta koji oduzima grijeh svijeta. On je onaj o kojem pismo veli „Kao janje na klanje odvedoše ga...“ I sada se to Pismo ostvaruje. Zato je Isus potresen u srcu. Zna da je ovo vrhunac njegova poslanja. Sada je veliko finale.

I dok su blagovali, on uze kruh, blagoslovi Boga, pa razlomi, dade im i reče: „Uzmite, ovo je tijelo moje.“

Takvo je Božje djelovanje. Bog se daje. Božji Sin se predaje. Za nas, za svoje prijatelje. Pomislimo kakva li je sve silna i velika djela Isus prije toga učinio: umnožio kruh i ribe, pretvorio vodu u vino, bolesne liječio, mrtve uskrišavao. Narod je bio „visio o njegovoj riječi“. Govorili su o njemu: „Nitko nije govorio kao ovaj čovjek.“ Govorili su o njemu da je Jeremija, da je Ivan Krstitelj. Klicali su mu: „Hosana Davidovu Sinu! Blagoslovljen koji dolazi u ime Gospodnje!“ A na koncu, ključno djelo spasenja nije ni u čemu nabrojenom. Krist je najveći u svome predanju, u onome kad je predao samog sebe, kad je rekao: „Neka ne bude moja, nego tvoja volja“. Središnje otajstvo Kristova spasenja jest upravo njegovo predanje i njegova proslava.

I uze čašu, zahvali i dade im. I svi su iz nje pili. A on im reče: „Ovo je krv moja, krv Saveza, koja se za mnoge proljeva.“

U čaši svoje krvi Isus sažima svu vrelinu svoje ljubavi, svu bezuvjetnost svojega predanja. Daje svoj život da bismo mi živjeli. U predanju, u potpunoj samozataji vidi on smisao svoga života i svoga poslanja. Reći će: „Nema veće ljubavi od ove: da tko život svoj položi za svoje prijatelje.“ I to čini. Jer je Bog takav.

A što da kažemo mi, sitničavi, malovjerni grešnici? Upravo zato što smo grešnici, što tako malo dopuštamo Duhu Božjem da u nama djeluje, upravo zbog toga naši životni pogledi bitno se razlikuju od Isusovih. Kako li samo znademo biti maleni, jalni, zavidni, nesigurni, tjeskobno zabrinuti za svoje probitke, nemirni i uznemireni, usplahireni i nesigurni! Da ja nešto dajem, predam, pogotovo da sebe predajem i predam?! Uvijek sam pun nekih računa: a što ako?, a što će mi onda ostati?, a što ako budem prevaren? Kako li samo ja danas mučno i teško otvaram svoju šaku! Pogotovo ako trebam dati ne samo nešto od sebe, nego i sebe. „Dati i predati“. Kako li danas olako izokrećemo vrijednosti! Jer, mi radije uzimamo. Uzimamo sebi. Za sebe. A evo, Sin Božji kao smisao svoga boravka među ljudima stavlja upravo davanje i predanje. Konačno, recimo i to, smisao i bit Božje naravi jest ljubav. Sebedarje. Potpuno i bez pridržaja.

Dosita trebamo nešto naučiti nešto od svoga Spasitelja. Ne govori on to utaman. Jer u Božjem kraljevstvu davati znači darivati da bi se stostruko primilo. Umirati znači predati svoj život da

bi ga čovjek zadobio umnožena i u potpunosti. Biti ponižen s Kristom, s njim umrijeti znači onda i s njime živjeti, s njime biti proslavljen u vječnosti.

Zvonko Pažin